BÜYÜK

Ateş

SAYI : 25

Altın Kurşun Çetesi

NİHAT ÖCALI

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ PİLOT 12

AYNI ANDA TERN'DE HAPİSHANEYE GİRDİ.

MERAK ETME ŞEFİN ELDRED'DE BURADA . . . .

MUHAKKAK BURADAN KURTULMAĞA BAKMALI

BİR FİKRİM VAR!

ÇOK YAMAN ADAMSIN ATEŞ . .

BENDE SENDEN SAHOR YALNIZ SENDEN DEĞİL HEPİNİZDEN HELE BALTA KAFADAN

İYİ ADAMDIR BALTA

BERLİ İLE İANİNE BAKMARLAN !

GALİBA BU İKİ KIYMETLİ ALANIMI KAYBEDECEĞİM EVLENECEĞE BENZİYORLAR.

SAHOR ATEŞ'E ETRAFI GEZDİRİYORDU.

ATEŞ SANA BU UÇAĞI VERİYORUM

ATEŞ DERHAL UÇAKLA HAVALANDI . . .

X ŞUALARIYLE KALKIŞ VE İNİŞLERE BAYILIYORUM.

ATEŞ GÖKYÜZÜNDE YAPTIĞI AKROBASİ HAREKETLERİYLE HERKEZE HEYECANLI DAKİKALAR YAŞATTI.

TERN ESKİ BİR ARKADAŞIYLE KONUŞUYORDU

PEKALA PEKALA EDECEĞİM.

YA YARDIM ET,YA

ARKADAŞ İYİ EVLENİYOR . .

TABİİ ÖYLE BİR FÜZEYE BİNİNCE KİM EVLENMEZ CANIM . .

BİR TELSİZCİ KOŞA KOŞA GELDİ . . .

VAN MARLANDAN BİR MESAJ UÇ MAHKÛM KAÇMIŞ

GALİBA AŞAĞIDA BİRŞEYLER OLUYOR!

ATEŞ ARKADAŞLARINI FARKETTİ . .

YA BİZE YENİ BİR İŞ ÇIKTI.

OTAMATİK TELSİZLE DURUMU SORAYIM . .

ALO. SAHOR BİR ŞEY Mİ OLDU ?

12

DEVAMI VAR

Ah, Şu Kediler!..

Bu sayfada okuyacağınız enteresan yazı, size kedilerin bilinmeyen, garip taraflarını anlatmaktadır...

İNSANLARIN ehlileştirdikleri mahlûklar arasında en çok sevilen ve en çok beslenen hayvan, hiç şüphe yok ki kedilerdir. Kedilerin ancak yüzde elli kadarı mesutturlar. Bunlar, tahmin edeceğiniz gibi, evlerde beslenen kedilerdir. Geriye kalanlar ise pek zavallı durumdadırlar. Açlığa, soğuğa, tehlikeye karşı tamamen müdafaasız durumdadırlar.

Halk arasında kedilere «dokuz canlı» derler. Bu, çok doğrudur. Hattâ işin hakcasını söylemek lâzım gelirse, kediler dokuz değil, dokuz yüz doksan dokuz canlıdırlar. İşte bunun tipik bir misali:

Küçük bir kedi, bir cuma akşamı, yanlışlıkla, bir şirketin, toprağı pişirmeğe yarayan fırınlarından birinin içine girmişti. Harareti 480 dereceyi bulan fırının kapağı pazartesi sabahı açıldığı zaman, işçilerin gözleri hayretten faltaşı gibi açılmıştı. Zira kediceğiz, bitkin bir halde, fırının içinden çıkmıştı. Canlıydı.

İşçiler, kediyi hemen baytara götürdüler. Ve baytarın sürdüğü merhemler sayesinde kedi, birkaç gün içinde ayağa kalktı. Eski neşesini tekrar bulmuştu.

Kedilerin olağanüstü tarafının, sadece bu mukavemet olduğunu zannetmeyin. Onlar üzerinde uzun uzun araştırmalar yapan âlimler, kedilerin yer sarsıntılarına karşı da son derece hassas olduklarını söylemektedirler. Öyle ki, kediler, tıpkı canlı sismoğraf gibidirler. Deprem olmazdan biraz önce kediler, kulaklarını arkaya doğru dikerler, tüylerini havaya kaldırırlar. Vücutları titremeler geçirir; gözlerinin parlaklığı daha bariz bir şekil alır. Ve arasıra insanın tüylerini diken diken edecek şekilde miyavlarlar. Eğer insanlar, o tehlike ânında kedinin bu garip değişmesine dikkat edecek olsalar, felâketi evvelden haber alırlar ve böylece canlarını da kurtarmış olurlar.

Kedilerde yön bulma hassası dason derece kuvvetlidir. Bir âlim bunu ispatlamak için küçük bir kediyi, bir teknenin içine koyar. Bir gölün içine bırakır. Tam karanın görülmiyeceği bir yere, gölün orta yerine geldikleri zaman, kayığı bir motorla iyice döndürür. Tâ ki, kedinin yönünü şaşırdığına kani oluncaya kadar.. Fakat bu kadar dönmeye ve bulunduğu yerden karanın görünmemesine rağmen kedi, başını hemen evinin bulunduğu tarafa doğru çevirir ve acı acı miyavlamaya başlar. Âlim bunu defalarca tekrar eder. Ve hep aynı sonucu alır. Bu deney bize, kedilerin yönlerini kolayca bulduklarını ortaya koymaktadır.

Kediler renksiz ve monoton bir dünyada yaşarlar. Renkler onlar için bir mânâ ifade etmez. Eşya şekilleri de öyle... Kediler eşyaları, bizim gördüğümüz gibi görmezler. Sadece kabataslak görürler. Kediler, insanların yüz ifadelerinden de bihaberdirler. Sahiplerinin kaşlarını çatması veya gülmeleri onlara hiçbir şey ifade etmez.

Halk arasında, kedilerin zifirî karanlıkta bile etraflarını gördüğüne dair bir söylenti vardır. Bu hiç de doğru değildir. Muhakkak ki kediler, geceleri insanlardan daha fazla görürler. Fakat zifirî karanlıkta onların, yollarını tâyin etmeleri, eşyalara çarpmadan, odanın, yahut sokağın bir köşesinden diğer ucuna gidebilmesi, bıyıkları sayesindedir. Bıyıkları, kedilere, bir nevi kısa mesafeli radar vazifesi görür.

Kediler, bilhassa yavru kediler, çok çevik olurlar. Aynı zamanda marifetlidirler de... Düz duvara tırmanan kediler olduğu gibi, kapıları açan kediler de vardır. Bunun canlı misallerini günlük hayatımızda sık sık görürüz.

Kedilerin insanlara hizmeti sadece fare tutmaktan ibaret değildir. Meselâ, Kaliforniya'da yaşayan Bayan Caroline'nin kedisi gibi, köpeklerin yaptıkları işi yapan kediler de vardır. Bayan Caroline körtür. Ve kedisi ona göz vazifesi görmektedir. Ucuna bağlı olduğu tasmayla onu, en kalabalık caddelerden bile tehlikesizce götürür. «Bebe» adlı bu kedi, evde yabancılar varken hanımının yanından bir dakika bile ayrılmaz. Yolda yürürken Bebe'nin, Bayan Caroline'nin bacakları arasına girmesi veya kuyruğunu ona sürtmesi, o anda bir otomobilin geçmekte olduğuna delildir.

Kedilerin daha buna benzer yüzlerce özelliği vardır. Ve eğer bunların hepsi yazılmaya kalkılsa, sahifeler dolusu yazı yazmak icap eder... Yukarıda da gördüğünüz gibi, kedilerin hemen hemen bütün özellikleri, insanlara fenalıktan ziyade, iyilik getirmektedir. Ve bunun için de kediler, insanlar tarafından çok sevilmektedirler...

Erdoğan SEVGİN

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI 16 GARTH

BANA BAK BÜYÜCÜ.. DÜŞÜNCELERİN GİZLİ AMA YARIN ONLARI DA OKUYACAĞIM...

YA!..

AH!..

ÜSTÜN ADAMIN BAKIŞLARI LEONİ Yİ ŞAŞIRTIR...

HÜCREYE KAPATILAN GARTH NARKOSÜLÜK YÜZÜNDEN BAYGINDIR...

PENÇEREDEN BİR TIKIRDAMA GELİYOR OLMALI...

S. 105

A... BU LEONİYİ İLK GÖRDÜĞÜMDE KUCAĞINDA Kİ HAYVAN!..

HAYVAN AĞZINI AÇIP KÜÇÜK DİŞLERİNİ GARTIN KOLUNA BATIRIR...

AH!

UYUŞUKLUĞUM GEÇTİ.. SÜLÜK DÜŞTÜ.. ANLAŞILAN DİŞİNDE TESİRLİ BİR MADDE VAR!..

S.106

ARTIK İŞ BANA DÜŞÜYOR!..

CİK... CİK...

AHH!..

BÜYÜCÜ KIMILDANIYOR.. NARKO-SÜLÜK İYİ TESİR ETMEDİ Mİ?

BİR SÜLÜK DAHA KOYMALIYIM...

ŞRAK-

S. 107

GARTH, BAYILAN ZİNDANCIYA NARKO SÜLÜĞÜ YAPIŞTIRIR...

HAYIR, HAYIR.. ONU DA ISIRIP İYİLEŞTİRME DOSTUM.. ŞİMDİ GİDİP HANIMINI BULACAĞIZ...

GARTH.. DEMEK KÜÇÜK SKELKİ SENİ KURTARDI...

YAKALANMADAN ÖNCE ONU BIRAKTIM.. BUNLAR SÜLÜKLERİ TUTMAK İÇİNDİR!..

LEONİ, ACABA SORL ŞU ANDA Kİ DÜŞÜNCELERİMİZİ OKUYABİLİR Mİ?..

S.108

SORL TELAPATİYLE KAÇTIĞIMIZI ANLARSA!

BİZİ DÜŞÜNMEDİĞİ TAKDİRDE FARKINDA OLMAZ...

S. 109

ŞU AN DA BİZİ DÜŞÜNMEZ!..

İNŞALLAH ÖYLEDİR.. FAKAT HEMEN KAMELOTTAN UZAKLAŞALIM!.

BÜYÜCÜLER ZİNDANDAN KAÇMIŞLAR!..

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI ⑰ GARTH

S.110

AŞAĞIDA BİRİSİ BİZİ GÖZETLİYOR GÖLGESİNİ GÖRDÜM...

SEN BURADA BEKLE LEONİ.. SES ÇIKARMA...

MERDİVENDEN İNİYORLARDI.. SESLERİ KESİLDİ NE OLDU ACABA!..

KIMILDAMA BÜYÜCÜ

GARTH NEREDE?

S.111

GÜMM!

BÜYÜK DİKEN TÜFEĞİNE DİKKAT ET.. DİKEN ZEHİRLİDİR, HEMEN ÖLDÜRÜR.

SEN TÜFEĞİ AL LEONİ.. BENDE BIÇAĞI ALAYIM..

S.112

ŞATODAN GÖRÜNMEDEN KAÇAMIYACAĞIZ GARTH.. NÖBETÇİ ÇOK...

ŞU ÇAN KULESİNDE MERDİVEN VARSA YAŞADIK...

ARTIK ÇAN ÇALINMIYOR, ONUN İÇİN ALT KAPI DA KİLİTLİDİR.

MERAK ETME BEN AÇARIM...

HIM.. KAPI KİLİTLİ.. BURASI SENELERDİR KULLANILMAMIŞ...

LEONİ, SENİ OMUZUMA ALACAĞIM ŞU PENÇEREDEN DIŞARI BAK..

KAPI TAM SAĞIMIZDA... HER ZAMANKİ GİBİ AÇIK AMA BİRKAÇ NÖBETÇİ VAR!..

S.113

STİRGİS FALAN VAR MI LEONİ...

EVET DUVARIN ÖNÜNDE BAĞLI..

ÂLA, VAZİYET UMDUĞUMDAN DA İYİ.. ŞİMDİ KAÇMIYA ÇALIŞALIM...

PEKİ AMA NASIL? BU KAPIYI KIRSAN BİLE MUHAFIZLAR BİZİ VURURLAR.

DEVAMI VAR

S...

Keçi Ayaklı Ilâh

HAVADA DERİN BİR SESSİZLİK VARDI. BİRDEN BU SESSİZLİĞİ YIRTAN GECENİN KARANLIĞINDA ACI BİR HAYKIRIŞ İŞİTİLDİ...

YAZAN: FİRUZAN HÜSREV TÖKİN

SABAHIN ilk ışıkları dağları, ormanları ve suları aydınlatmaya başladığı zaman, nereden geldiği bilinmeyen hafif bir musıki sesi duyulur. Sabahın ilk aydınlığında bu hazin müzik sesi, ruha huzur ve sükûn verir.

Bir müddet sonra vâdiden yamaçlara doğru koyun sürülerinin çan sesleri ve melemeleri bu sessizliğe ayrı bir güzellik verir.

İşte bu saatlerde dağlarda, ormanlık yerlerde şarkı söyleyen, kahkaha atan, keyifli keyifli danseden bir gölge, çobanların gözünden kaçmazdı. Bu, haşarı, haylâz, şakacı, etrafı ile alay etmekten zevk duyan yaratık, çobanların ve sürülerin tanrısı Pan'dı. Pan, koç boynuzlu, keçi ayaklı idi; vücudu kıllı, yüzü güneşten yanıktı.

Pan'a inanan ve ona kuzular, oğlaklar sunan çobanlar, sabah ve akşam saatlerinde sert ve tiz bir sesle ormanları ve tepeleri inleten bu şakacı tanrıdan çekinirlerdi. Pan hayvanları ve insanları ansızın ürkütüp korkutmaktan büyük zevk duyardı. Bu halden hoşlanarak kahkahalar atar ve ormanlara, yahut dağlara doğru hoplayıp zıplayarak koşardı...

Pan, kırların en güzel kızlarından Sirinks'e âşık oldu. Aşk, onun içine öyle bir ateş düşürdü ki, artık hiçbir yerde duramıyor, o dağlar senin, bu orman benim dolaşıp duruyordu. Uzaktan uzağa Sirinks'i takip ediyor, onu görünce kalbi sanki ten kafesini delip fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kalbi öylesine yanıyordu ki, demir olsa hararetinden eriyecekti.

Sirinks de Pan'dan hoşlanıyor muydu? İşte Pan, bunu sezemiyordu. Onun kendisine karşı bir tatlı gülüşünü, bir tatlı bakışını görmemişti.

Pan'ın artık acılara, ıstıraplara tahammülü kalmamıştı. Kırlarda dolaşırken Sirinks'i tekrar gördü ve peşine takıldı. Sirinks, Pan tarafından takip edildiğini hissedince koşmağa başladı. Pan da onu hızla takip etti. Uzun bir kovalamacadan sonra, göl kenarındaki sazlıklarda Sirinks'i yakalayıp kucaklamak, onu bağrına basmak istedi. Fakat Pan, bu arzusunu yerine getiremedi; Sirinks onun elinden kaçtı. Sazlıklara daldı ve kayboldu. Pan, onu ne kadar aradı ise, bulamadı. Her tarafa seslendi: Sirinks, Sirinks! Bu sese rüzgâr ve kamışlar cevap verdi.

Sirinks, o anda şekil değiştirerek saz oluvermişti. O günden sonra esen rüzgârlar, sazlıkları yalayıp geçerken hazin, iniltili bir ses çıkarmaya başladılar. Bu ses, Sirinks'in iniltisi idi.

Pan, günler boyunca bu sazlıklardan ayrılmadı. Hep Sirinks'i bekledi. Onun iniltilerini, hazin sesini dinledi. Sonra bir gün sazlıktan bir kamış kopardı ve ondan bir ney yaptı. Bu ney'i üfledikçe sevgilisine olan aşkını sesler halinde ebedîleştirdi. Sevgisini böylece gidermeye çalıştı.

Pan'ı, musikinin ve ney'in yaratıcısı addederler. Sabahın erken saatlerinde ve akşam-

ları esen rüzgâr, sazları yalayıp geçtikçe, çıkan hazin sesleri çobanlar, Pan'ın ney'inden gelen iniltiler olarak kabul ederler.

İzmir'li şair Homeros şöyle der :

«Pan'ın üflediği ney, çiçeklerle donanmış ilkbaharda bile hazin nağmeler gizlemede, yaprakların hışırtısı, kuş ötmesi bile onunla mukayese edilemez. Tanrısal çoban'ın ney'ini duyan kadınlar, derin bir kuyunun başına toplanırlar ve gök kubbeyi kaplayan türkülerini Pan'ın ney'inin âhengine uydururlardı.»

Tanrı Pan, zamanla Dionisos'un zevk ve neş'esine de katıldı.

Pan, musiki bahsinde Apollo'ya meydan okumuştur. Bu yarışmada hakem, kral Midas ile dağ tanrısı Tmolos idi. Yarışma, Manisa yakınındaki Bozdağ'da oldu. İşaret verilince, Pan, ney'ini üflemeye başladı. Bütün ağaçlar, dağ hayvanları ve kuşlar oraya toplandılar ve sessizce Pan'ın ney'ini dinlediler. Ney sesi, gök kubbeyi sardı, dağlara, vâdilere yayıldı. İnsanlar başları önüne eğik, bu hazin ve içli sesi vecd içinde dinledi-

ler. Ruhlara derin bir huzur ve sükûn hâkim oldu. Bu ney sesi, ayrılığın hazin bir hikâyesi idi. Bu ney sesini dinleyen kadın, erkek ve hattâ tanrılar bile ağlayıp inlediler. Sevgiliden uzak düşenler, yine vuslat zamanını aradılar. Ney'in sesi sanki bir ateşti. Bu ateş kimde yoksa, o, bu sesin güzelliğini anlıyamaz.

Pan, ney'ini üfledikten sonra, sıra Apollo'ya geldi. Apollo, yavaş yavaş ayağa kalktı. Başı defne dalları ile sarılı idi. Defne dallarından yapılmış bu çelenk, ona ayrı bir güzellik veriyordu. Harmaniyesi yerleri sürüyordu. Ağır ağır ve mağrur bir edâ ile sazını çalmaya başladı. Bu, bir aşk türküsünün nağmeleri idi. Sazın sesi, bütün Bozdağı sardı. Bu saz, içten, yanık bir ses veriyordu.

Fakat sonunda, yarışmayı Pan kazandı. Kral Midas, armağanı Pan'a verdi. Tanrı Apollo, kral Midas'a kızdı ve bu kadar duygusuz kulakların insan kulağı olamıyacağı hükmüne vardı ve Midas'ın kulaklarını eşek kulağına çevirdi...

Plütarhos'un anlattığına göre: Yolcu yüklü bir gemi, Ege'de yol alıyordu. Anadolu sahillerine yanaşınca, birdenbire rüzgâr kesildi, deniz duruldu. Havada ve denizde derin bir sessizlik vardı. Birdenbire bu sessizliği yırtan, gecenin karanlığında acı bir haykırış işitildi: «Büyük tanrı Pan öldü!» Gemidekiler korkudan iliklerine kadar titrediler. Bütün Anadolu sahillerinde acı çığlıklar, hıçkırıklar duyuldu.

Bu olay ile, eski bir çağın kapanıp, yeni bir çağın açıldığına işaret olduğu ileri sürüldü.

Tanrı Pan, yüzyıllar boyunca birçok heykeltraşlara, ressamlara ve şairlere konu oldu. Ve sanatçılar, Pan'ı, eserleri ile sonsuzlaştırdılar.

Buna en güzel misali de, Mevlâna Celâleddin Rumî'nin bir şiirinde tesadüf etmekteyiz. Mevlâna, ney'e âşıktı. Bu ney, tanrı Pan'dan sonra Mevlâna'nın dilinde en güzel şeklini buldu. Mevlâna diyor ki:

Aşk ateşidir ki ney'in içine düşmüştür, aşk coşkunluğudur ki şarabın içine düşmüştür.

Ney, dosttan ayrılan kişinin arkadaşı, haldaşıdır. Onun perdeleri, perdelerimizi yırttı.

Ney gibi hem bir zehir, hem bir tiryak, ney gibi hem bir hemdem, hem bir müştak kim gördü?

Sahibi: **TAHSİN DEMİRAY** ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: **OĞUZ ÖZDEŞ** ★ Yayınlayan : **TÜRKİYE YAYINEVİ,** Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı ver : **TÜRKİYE BASIMEVİ** ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

BÜYÜK Ateş

SAYI: 25 CİLT: 2
20 EYLÜL 1960

Tabanca Kanunu

59

DEMEK İŞİ BURAYA VARDIRDIN!

NE ZANNETTİN.. KANUNU SEN TATBİK ETMEZSEN BİZ EDERİZ!..

HAYDI, ASALIM..

DURUN ŞERİF GELİYOR...

DEMEK, KANUNU ŞU İKİ PARALIK SARHOŞLARA TATBİK ETTİRMEK NİYETİNDESİN!

KEY ASILSIN DA KİM ASARSA ASSIN!..

ŞUNU İYİ BİLİN Kİ BEN BURADA ŞERİF KALDIKÇA MAHKEMESİZ KİMSE ASILAMAZ!

SEN ŞEHRİN ÖBÜR UCUNA DOĞRU BİR YÜRÜYÜŞE ÇIK DİLLON.. DÖNÜNCİYE KADAR BİZ İŞİMİZİ BİTİRİRİZ...

ÇEKİL YOLUMUZDAN MAT.

ÖNCE BENİ TEMİZLEYİN...

İCAP EDERSE SENİN DE HESABINI GÖRÜRÜZ!..

240

EĞER BİR YERİNE BİRŞEY OLMASINI İSTEMİYORSAN ADAMLARIN DAĞILSIN

HAYDİ ÇOCUKLAR SİZ MEYHANEYE GİDİN VE BENİM HESABIMA İÇİN..

BU SEFER BENİ ATLATTIN FAKAT BİR DAHA ATLATAMIYACAKSIN DİLLON...

O BENİM BİLECEĞİM İŞ.. YALNIZ SANA BİR ŞEY SÖYLİYEYİM Mİ?.. PARSONS ÖLÜRKEN BANA BAZI ŞEYLER SÖYLEDİ!..

241

PARSONS ÖLÜRKEN "BENİM CANTRİL ÇETESİNDEN OLDUĞUMU BİLİYOR" DEDİ. ACABA BU ÇETEDEN KAÇ KİŞİ VAR...

BEN SENİN YERİNDE OLSAM BU İŞLERE BURNUMU FAZLA SOKMAM...

BEN SENİ KENDİ İYİLİĞİN İÇİN TUTUYORUM..

BANA HİKÂYE ANLATMAĞA KALKMA!..

SEN BENİ PARSONSLA HARKİNS'İN KATİLİ ZANNEDİYORSUN.. AMA BÖYLE OLSA DAHİ İSPAT EDEMEZSİN..

242

Tabanca Kanunu 60

EĞER KATİL SEN İSEN MUTLAKA BİR FALSO YAPMIŞSINDIR.. BEN DE ERGEÇ O FALSOYU BULACAĞIM..

HATIRIMDA KALDIĞINA GÖRE ÖLDÜRÜLECEKLERİN LİSTESİNDE İKİ KİŞİ DAHA VARDI !..

243

SEN O İSİMLERİN KİMLERE AİT OLDUĞUNU BULUP O ADAMLARI HAPSETSEN DAHA İYİ EDERSİN !..

BU ADAMLARIN DODGE'DE OLDUKLARINDAN EMİNMİŞ GİBİ KONUŞUYORSUN !..

BU ADAMI NE YAPACAĞIZ ŞERİF !..

HENÜZ BİR KARAR VERMEDİM TOM.. LOYOLA ÜNİVERSİTESİNE ÇEKTİĞİM TELGRAFA CEVAP BEKLİYORUM !..

EĞER KATİL KEY İSE BİZİM CENTRİL ÇETESİNDEN OLDUĞUMUZU NASIL BİLİYOR !..

BİZ ÇETEDEN AYRILDIĞIMIZ ZAMAN O SEKİZ-ON YAŞINDA ÇOCUKTU... BİZLE NE ALIP VERECEĞİ OLABİLİR ?...

SNELL, HARPER, MAKAPİCE ÖLDÜ.. ŞİMDİ KENDALL'LA BEN KALDIK... KENDAL YARIN ŞEHRE GELİNCE ÇOK ŞAŞIRACAK!

244

DODGE'DE BU CİNAYETLER OLURKEN, CALVERT SÜRÜSÜYLE ŞEHRE GİRDİ !..

SENEDİ İMZALATIP BENİ LONG BRENÇ BARINDA BUL KELLY..

BAŞÜSTÜNE MR. CALVERT.. BOĞAZIMIZ KURUMUŞTU !..

245

SEN DE İÇMEZ MİSİN KENDALL!

NE?

SANA BU İSMİ KULLANMA DEMEMİŞ MİYDİM !..

BIRAK ŞİMDİ BU LÂFLARI.. ŞEHİRDE KORKUNÇ BİR KAATİL VAR.. SNELL, HARPER, MAKAPİCE.. ŞİMDİ SIRA SENDE !..

246

BÜTÜN ŞÜPHELER ÇARLİ KEY ADINDA BİR GENÇTE TOPLANIYOR.. KEY'DE ŞİMDİ HAPİSTE !..

BU ÇOK MANASIZ.. BİZ ÇETEDEN AYRILALI ONBEŞ YIL OLDU !.

DEVAMI VAR

EĞER HEMEN BİZ KAATİLİ TEMİZLEMEZSEK O BİZİ ÖLDÜRECEK.. ODAMA GEL !..

Onu Ben Öldürdüm!..

Karakola gitmeden evvel beni cinayete kadar sürükleyen sebepleri, gözlerinizin önüne seriyorum. Kararı siz verin!

Hikâye

YAZAN:
OĞUZ ÖZDEŞ

ÇEKTİĞİM vicdan âzabını azaltmak için, karakola gidip komisere, «Ben bir cinayet işledim, beni tevkif ediniz!» mi diyeyim?... Fakat komiserin önüne nasıl çıkabileceğim ve işlediğim cinayeti nasıl itiraf edeceğim?

Hâlâ, onun, öldürücü bir vicdan âzabı ağırlığiyle ruhuma baktığını hissediyor, bunun için kaçmak, kuşların meçhul gökler arasında bulunduğu yere kaçmak istiyorum. Fakat, bu sisler arasında ve faydasız isyan içinde nereye kaçmalı?

Karakola gitmeden evvel, beni cinayete kadar sürükleyen sebepleri anlatmak istiyorum. Fakat nasıl anlatmalı?... Kafamın içi o kadar karışık ve karanlık ki, hâtıralarımı sıraya koymak için sarfettiğim gayret, beni hasta ediyor. Maamafih, bütün kuvvetimi kullanacak ve her şeyi buraya yazacağım.

Geçen yıl, güzel bir sonbahar akşamı idi. İşimden çıkmış, bir evin üçüncü katında bulunan çıplak ve küçük odama yorgun argın dönerken hafif bir hıçkırık sesi işittim. Başımı sağ tarafa çevirdiğim zaman, ondokuz yaşlarında bir kızın, bir taşın üzerinde ağlamakta olduğunu gördüm.

Etrafta da kimsecikler yoktu. Yanına yaklaştım, yüzüne eğilerek:

— «Ne var? Niçin ağlıyorsınız?» diye sordum.

Koyu siyah gözlerinde biriken gözyaşları yanaklarına dökülüyordu:

— «Patron beni kovdu!» dedi.

— «Hangi patron?»

İlerimizdeki çalgılı gazinoyu gösterdi:

— «Bu gazinoda çalışıyordum. Patron benim şarkı söylememi istiyordu. Halbuki ben istemiyordum. Onun için bugün kavga ettik. Sonra beni kovdu.»

— «Peki, gidecek hiçbir yeriniz yok mu?»

— «Hayır, yok!»

— «Peki, şimdi ne olacak?»

Başını elimin üzerine koyarak ağlamaya başladı. Onu teselli etmek için:

— «Bunda ağlanacak birşey yok,» dedim. «Elbet bir çaresi bulunur. Kendinizi üzmeyiniz!»

Ondan sonra daha birçok şeyler konuştuk. Neticede Nihal, benim küçük evimde birkaç gece misafir kalmaya razı oldu.

Oturduğum ev biraz tuhaftı. Daha ziyade bir hana benzeyen bu üç katlı binada, orta tabakadan sekiz aile otururdu. Benim odam, en yüksekte olduğu için, bir hayli merdivenlerden çıkmak icap ederdi. Bunun için, genç kız, odamın kapısı önüne geldiği zaman yorulmuştu; dizleri titriyor, sık sık nefes alıyordu.

İçeriye girince, kendisini küçük kanepeye attı. Serin bir rüzgâr, açık kalan pencereden içeriye giriyor ve onun pembeleşen yüzünü ve dağılan saçlarını okşuyordu. Yarabbi! O, bu haliyle ne kadar güzeldi!...

★

Aradan bir hafta geçti Her akşam işimden çıkınca doğru

eve uğruyor ve Nihal'le tatlı dakikalar yaşıyordum.

Bir gün Nihal bana aşkından bahsetti. Dedi ki:

— «Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin. İlk defa seni gazinonun önünde gördüğüm zaman, kalbimi tatlı bir heyecan kaplamıştı. Sanki o anda sen, benim bir kurtarıcım olmuştun! Ah, sana her şeyimi söylemek, sevgimi ve ıstıraplarımı anlatmak istiyorum! Seni hakikaten sevdim. Ruhum daima seni arıyor, seni istiyor, anlıyor musun?»

Yüzüme bakarak ilâve etti:

— «Sen de beni seviyor musun?...»

— «Evet, seviyorum!»

Kollarını boynuma doladı ve hiç cevap vermeden başını yüzüme doğru uzattı.

★

O günden sonra, ikimizin de benliğini saf ve derin bir saadet kapladı. Her fırsatta birbirimize çok mes'ut olduğumuzu söylüyorduk. Bazan kendi kendime: «Onu bu kadar sevmemeliyim; mâzisini bilmediğim ve tanımadığım bir kıza kalbimi bağlamamalıyım!» diyordum; fakat onu sevmekten yine kendimi alamıyordum.

Etrafın dedikodusundan kurtulmak için, bir akşam eve gelirken iki nişan yüzüğü aldım. Nihat bunları görünce o kadar sevindi ki, ağlıyacak gibi oldu:

— «Ah, ne mes'udum!» dedi.

Gözleri ıslaktı. Yüzükleri birbirimizin parmağına geçirdik. Onu bütün kuvvetimle kalbimde bastırıyor ve içimde kalan en ufak ıstırabı dahi saadetimle boğmak istiyordum.

Hiç unutmam, bir gün civarımızda bulunan bir gazinoya gitmiştik. Nihal, bir aralık benden bir kâğıtla kalem istemiş ve şu satırları yazmıştı:

«Bana öyle geliyor ki, içimde en büyük şey aşkımdır.»

★

İşte bu mes'ut günlerimizde, çalıştığım müessese beni, mühim bir iş için Adapazarında yeniden kurduğu şubesinin makinelerini monte etmek için gönderdi. Vazifem orada altı ay kadar devam edecekti.

Eve gelip, bunu Nihal'e haber verdiğim zaman, ağlamaya başladı. Sükûnet bulunca da:

— «Beni de oraya götür!» dedi.

Kendisini iknaa çalıştım:

— «Olmaz Nihal. Orada, fabrikada kalacağım. İkimizin gitmesi doğru değil. Altı ay sonra geleceğim. Bu arada belki bir - iki defa izinli de gelirim. Şefe söyledim, sana her ay hesabımdan bir miktar para verecek.»

— «Ne zaman gideceksin?...»

— «Yarın...»

— «Ne çabuk!»

— «Kendini üzme Nihal. Daha önümüzde uzun seneler var. Buraya döndükten sonra evleniriz, daha mes'ut yaşarız. Saadet ayrılanlar için daha güzeldir.»

Islak gözlerini yüzümde gezdirerek fısıldadı:

— «Daima seni bekliyecek ve seni düşüneceğim!»

Benim de gözlerimde yaşlar birikmişti ve bir tanesi, sol yanağıma doğru yuvarlana yuvarlana düşüyordu.

★

Filhakika ertesi günü İstanbul'dan ayrıldım ve akşama Adapazarı'na vardım.

Nihal'den ayrılmak, muvakkat bir zaman için dahi olsa, beni üzüyordu. Yapayalnız küçük odamızda ne yapacaktı? Hiç sıkılmıyacak mıydı? Yazadığı hayattan bıkmıyacak mıydı?

Bu düşünceler arasında ilk haftalar uçup gitti. Nihal'le muntazaman mektuplaşıyorduk. İlk önceleri Nihal'in mektupları saadetten başka birşey ifade etmiyor; «Hep seni düşünüyor ve Tanrıya dua ediyorum. Birçok geceler rüyama giriyorsun.» diyordu.

Fakat iki ay geçince Nihal'in mektupları karanlıklaşmaya başladı. Bir mektubunda:

«Seni görmeden geçen her gün beni eziyor,» diyordu. «Mektubunda, bir ay sonra izin alarak buraya geleceğini söylüyorsun. Bir ay daha... Bu müddet bana bir asır kadar uzun geliyor. Merdivenleri çıktığını ve kapıyı vurmadan içeri girdiğini tasavvur ediyorum da, kalbim duracakmış gibi oluyor. Ah, bu akşam gelsen, deli gibi kapıya koşar ve seni beklerdim. Niçin mi? Bu duygumu izah ettirme...»

Filhakika bir ay sonra izin alarak İstanbul'a geldim. İlk karşılaşmamız merdivende oldu. Beni ansızın görünce:

— «Ah, sen misin?» diye boynuma sarıldı.

Bütün vücudu titriyor ve bana sıkı sıkı sarılıyordu.

Bir müddet balkona çıkarak başbaşa gurubu seyrettik. Uzun uzun konuştuk. Sonra, tekrar odaya girdik. Nihal'e karşı hasretim o kadar çoktu ki, onu bir an bile bırakmak istemiyor, bir saniye olsun uzaklaşmak bana imkânsız görünüyordu.

Bir hafta süren ve pek çabuk geçen mes'ut dakikalardan sonra, tekrar Adapazarı'na hareket ettim. Bu defaki ayrılık beni âdeta hasta etmişti. İşime dönünce tesellim yine onun mektupları oluyordu. Fakat bu defa Nihal'den seyrek mektup alıyordum. Hattâ bazı mektupları muğlâk ve sisli idi:

«Günlerim o kadar muvazenesiz geçiyor ki,» diyordu. «Yersiz heyecanlar, korkular saadetimi parçalamak için benimle sanki mücadele ediyor.»

Nihal'e ne oluyordu? Saadeti neden birdenbire ve pek kısa bir zaman içinde parçalanmıştı?... Beni beklemekle duyduğu acılar neden müteveliitti? Yoksa onun mektupları bir facianın habercisi miydi?... Bunları düşündükçe zihnim karışıyor ve hareketsiz kalıyordum.

★

Üç ay bu suretle geçti. İstanbul'dan ilk ayrılışımın altıncı ayında evime döndüm.

Beni istasyonda karşılamıştı. Birbirimize sarıldıktan sonra, yüzyüze baktığımız zaman âdeta söyliyecek bir kelime bulamadık ve uzun müddet sustuk. Nihal'i biraz sararmış görmüştüm. Sordum:

— «Nasılsın Nihal?»

— «İyiyim.»

— «Ama ben, seni biraz solgun gördüm!»

— «Sen geldin ya... Bundan sonra senin yardımınla iyileşirim.»

Eve geldik. Yemekten sonra yakınımızda bulunan gazinoya gittik. Nihal mes'ut görünmesine rağmen, hâlâ ne -

(Sonu 18. sayfada)

KORKUSUZ ŞÖVALYE 5

NEREDE KALDI BU CRİMO? ŞAŞMAMAK ELDE DEĞİL!.

ÖYLEDİR O.. BENİM EVLENMEMİ DE ACELEYE GETİRİYOR YA..

AYŞE NEREDE? TAM YOLA ÇIKACAĞIZ, ORTADA YOK!..

BEN SANA BARRANCAYA GELME DEMİŞTİM!

SWAN FEATURES SYNDICATE

BANA BAK, NEREDE AYŞE, ÇABUK SÖYLE!..

ONA ELİNİ UZATTIĞINI GÖRMİYEYİM!

21-20

AL BAKALIM, BU SANA...

OOOOHH!

22-20

İŞTE CRİMO DÜKÜNE ZIT GİTMENİN SONU!..

SWAN FEATURES SYNDICATE

BU SANA DA DERS OLSUN SAMSON!.

CRİMO ŞATOYA GELİRKEN OYUNCULARIN ARABALARINI DA GEÇER!..

23-20

SWAN FEATURES SYNDICATE

FAKİR GELMEDİ DİYORUM SANA..

BELKİ EŞEĞİNİN İNADI TUTMUŞTUR DA ARABASINA YILANLARINDAN BİRİNİ KOŞMUŞTUR..

SELÂM ARAM... GEÇİKTİM.. KARDEŞİNE DÜĞÜN HEDİYESİ ALMAK KOLAY OLMADI...

TABİ CRİMO!..

GECE BARRANCA ŞATOSUN DA OYUNCULAR MAHARETLERİNİ GÖSTERİRLER...

24-20

NEREDE GÖRDÜM BU YÜZÜ ACABA? ŞU KAFA.. HELE ŞU YARA İZİ...

SWAN FEATURES SYNDICATE

BAKSANA ASLAN, HİNTLİ FAKİR NEREDE

İŞİTTİĞİME GÖRE PİTONLARINDAN BİRİ...

25-20

SWAN FEATURES SYNDICATE

...HIÇKIRIK TUTMUŞ.. GELEN DOKTOR DA MİDESİNE İNİVERMİŞ.. ŞAKA BİR TARAFA FAKİRİN NERDE OLDUĞUNU BİLMİYORUZ..

NE VAR PRESTO?..

BU DEV EFENDİM, DÜN GECE BİZE SALDIRANA BENZİYOR!

MUHTEREM EFENDİLER ŞİMDİ KARŞINIZDA DÜNYANIN EN KUVVETLİ ADAMI SAMSON!

TAMAM, O!.

KORKUSUZ ŞÖVALYE 6

ALTIN KURŞUN ÇETESİ

NAKLEDEN: H. FİKRİ VEREL

Biraz evvel kavganın iç gıcıklayan keyfine, kanın, daha doğrusu kan görmenin sarhoş luğuna kapılan «Mavi Gölge» meyhanesinin müdavimleri bile, sus pus olmuşlardı bulundukları yerde. Müthiş bir fırtınanın kokusu hissediliyordu.

Kimdi bu kara elbiseli, yangaboz suratlı, kendini beğenmiş, külhanbey ağızlı herif? Herhalde buraların yabancısı olacaktı ki, meyhaneye böyle sallapati girmiş, alaylı bir dille Allahsız Cef'le adamlarına hitap etmek cür'etini göstermişti!

Tamam canım, herifin işi bitikti!...

Karabelâ bıyık altından gülerek:

— «Öldükten sonra nereye gideceksin bakalım ahbap?» dedi.

Beriki, gözlerini, orta yerde duran güzel kızdan, Mari'den ayırmıyarak cevap verdi:

— «Doğmayanların yanına!...»

Doğrusu ya, cevap kıyaktı! Meyhanedekiler gülmekten kendilerini alamadılar birden. Karabelâ'nın suratı karıştı. Et raftakilere ters ters bakarak, yere tükürdü.

Yabancı:

— «Burada yere tükürenlerden ceza alınmaz mı?...» dedi.

Allahsız, sırtını iyice bara vererek, bir kere daha ve yabancının ayaklarına doğru tükürdü:

— «Hayır! Ama sorana kurşunu yapıştırmak için cevaz vardır!...»

İş kızışacağa benziyordu. Kara elbiseli adam güldü:

— «Canın müteveffa pederine kavuşmak istiyor galiba habeci! Bir yumrukta sana kartvizitimi bıraktırırım ama, dua et ki yol yorgunluğum var üzerimde!...»

Sam, kirli dişlerini göstere göstere bu garip dilli adamın önüne kadar geldi:

— «Sen ölmenin ne demek olduğunu biliyor musun, sersem tavuk?»

Kırmızı flârlı, zeki bakışlı yabancı başını salladı:

— «Tabiî!... Ölmek, ölüp gitmekten vazgeçerek o işi kestirip atmaktır!»

— «Öyleyse meseleyi senin tarifin üzere halledelim!»

— «Ne o ayran ağızlı yârim, hayattan bu kadar çok mu bıktın? Dur hele, biraz daha yaşa bakalım! Hani ne derler, yaşa yaşa da gör temaşa!...»

Sam'ın dişleri gıcırdadı:

— «Burnuma bir koku geliyor! Bir ölüm kokusu!...»

— «Yanılıyorsun ahbap... Bana kalırsa bu, seni yıllardır yıkanmamış olan ayaklarının neşriyatıdır! Bak meyhanedeki dostlarımız nasıl burunlarını tutuyorlar!...»

Gerçi hakikaten meyhanede bulunanların hemen hepsi burunlarını tutuyorlardı ama, bu, kokudan değil, güldüklerini açığa vurmaktan çekindikleri içindi.

Mari içinden: «Zavallı kabadayı!» diye düşündü. «Tam adamlarına çattı! Yarın cenazesini köpeklere taşıtırlar!...»

Babası ise memnundu. Şu namussuz eşkıyalara kafa tutan bir kimseye ilk defa rastlıyordu. Hani elinden gelse, çekinmese, atılıp oğlanın boynuna sarılacak, kendisini tebrik ederek yanaklarından öpecekti! Sırım gibiydi de kerata! Güvendiği bir tarafı olmasa böyle hareket eder miydi hiç? Mutlaka dışarda adamları olacaktı. İyi ama, berikiler onu temizledikten sonra adamları gelse ne olacak, gelmese ne olacak!... Bil de tam zamanını bulmuştu çıngar çıkarmanın...

Sam iri vücudunu iki yana sallayarak yumruğunu okşadı:

— «Bu koku meselesinde benimle bahse girer misin?»

— «Hay hay! Nasıl olacak bu iş?...»

Sam sırıttı:

— «Döğüşeceğiz!...»

— «Aman ne güzel manzara!... Sonra?...»

— «Eğer ben galip gelirsem, senin neyin var, neyin yoksa benim olacak!... Yok, sen galip gelirsen, ben herkesin içinde ayaklarımın koktuğunu kabul edeceğim!...»

Cipsi çoktan kendine gelmiş ve hayretler içinde bu konuşulanları dinlemeğe başlamıştı. Efendisi kanlar içinde yerde yatıyor, yediği o müthiş dayağın acısı ile mütemadiyen inliyordu. Suratının pat lamıyan bir tarafı kalmamış gibiydi!...

Meyhaneci, Sam'ı kolundan yakaladı:

— «Dur biraz Sam!...»

— «Ne istiyorsun moruk?»

— «Şeyy!...» diye kekeledi ihtiyar. «Şey yâni... Demek istiyorum ki, sizlerin bu hareketleri beni çok zarara sokuyor! Her kavgadan sonra kadehlerim, aynalarım, masalarım parçalanıyor; üstelik bu da yetişmezmiş gibi, meyhaneme yeni müşteriler adım atmaz oluyorlar!...»

— «Bitti mi seçim nutkun moruk? Burada meyhane açan adam bize katlanmak mecburiyetindedir! Beğenmiyorsan, başka diyara gidersin! İşte o kadar!...»

Sam, patronunun kıza gönüllü olduğunu bildiğinden, daha ileri giderek ihtiyara yeri öptürmedi. Sonra başına iş gelirdi! Allahsız Cef'in aklından başka hiçbir yanına gü-

ven olmazdı! Kalb denen şey yoktu onda... Hiç acımadan temizlerdi adamı. Belki de başarısı bundan ileri geliyordu. Sam'ı, en yakın adamını dahi göz kırpmadan dönülmez yolculuğa çıkarabilecek tipte bir insandı o...

Mari, babasını çekti:

— «Bırak onları hesaplaşsınlar baba! Gerçi sen yerden göğe kadar haklısın ama, bu memlekette hak ve hukuk değil; yumruk, silâh ve ahlâksızlık hüküm sürüyor!...»

Baba - kız barın arkasına çekilerek beklediler. Bir ayıdan farksız olan Sam'ın, henüz ismini dahi bilmedikleri bu kabadayıyı iki yumrukta haklıyacağı belliydi. Bahse girişine bakılırsa, niyeti öldürmekti!...

Sam, bir adım daha attı rakibine doğru. Beriki:

— «Hay mübarek şeytan!» dedi. «Kısmet nasıl da insanın ayağına kadar geliyor!»

Karabelâ'nın sesi yükseldi:

— «Haydi Sam, göster kendini bakalım!»

Herif esasen bunu bekliyordu:

— «Emredersin patron!... Zaten elbiseleri ile tabancasını gözüme kestirmiştim!»

Yabancı:

— «Bir de beyaz atım var dışarda!» dedi.

— «Ona benim gibi bir sahip yaraşır!»

— «Benim atım cenaze arabası değildir ahbap!»

Eeee, artık çok olmuştu bu herif! Sam, her zamanki meşhur oyununu tatbik etmek için olduğu yerde bir kere fırtına gibi dönerek, sağ yumruğunu rakibinin suratına indirdi! Daha doğrusu indirdiğini zannetti! Çünkü yumruk boşa gitmiş ve hızını alamıyan dev adam kendisini kapının önünde bulmuştu!...

Yabancı onu eteğinden tutarak çekti:

— «Atımın cenaze arabası olmadığını söylemiştim zannedersem!... Ona binmek için aceleye ne lüzum var?...»

Sam'ın gözleri ateş saçıyordu. Ömrü boyunca hiç kimse onun bu oyunundan kurtulamamıştı. Bu sefer bir sol ve üst üste iki sağ salladı. Yine boşa gitti yumrukları... Nasıl şeydi bu canım? Şeytan mıydı kara elbiseli herif?...

Şerif arkalardan süzülerek, Karabelâ'nın yanına sokuldu:

— «Kolay yutulur lokmalardan değil bu yabancı, patron!...»

Allahsız Cef, bütün dikkati ile döğüşenlere bakıyordu. Sağ eli ise tabancasının kabzasındaydı. Yumrukların konuşması işe yaramazsa, pekâlâ silâhlar da konuşabilirdi!

Şerif devam etti:

— «İstersen ben araya gireyim patron! Herifi, aranılan bir haydut olduğunu söyliyerek tevkif edeyim; gece de icabına bakarız, olur biter!»

— «Buna lüzum kalmıyacak! Ben Sam'dan eminim!»

O, Sam'dan emindi ama, yabancı nihayet sabrının tükendiğini gösteren bir hareketten sonra, sol yumruğunu rakibinin suratına indirerek, onu belki iki metre yerde sürütmüş, suratını onbeş raund döğüşmüş boksörlerin suratına benzetmişti bile!...

Nasıl olmuştu bu iş? Hiç kimse farkedememişti Sam inleyerek yerden kalkarken âdeta hırladı:

— «Sana göstereceğim, köpek!...»

(Devamı var)

EĞLENCE BULMACA

YOL TARİFİ

İstanbul'un yabancısı olan Nahit, karşısına çıkan yaşlı bir adama:

— «Aman bey amca,» dedi. «Çabuk söyleyiniz, beş dakika içinde hangi yoldan köprüye gidebilirim?»

Yaşlı adam sigarasını tüttürerek:

— «En kısa yoldan evlât!» dedi.

NE OLURMUŞ?

— «Üç arkadaş bir araya gelince ne olur?»

— «Muhakkak bir cam kırılır!...»

— «Aradığımız eski zamandan kalma izler bunlar galiba!...»

COĞRAFYA

Öğretmen:

— «Söyle bakalım Adnan,» dedi. «Adana'yı sulayan nedir?»

Adnan gayet safiyâne cevap verdi:

— «İstanbul'u sulayan arazöz ama, Adana'dakini bilmiyorum; çünkü o tarafa hiç gitmedim!...»

İMTİHANDA

Öğretmen, Ümit'e sordu:

— «Kuğu kuşu neden başka kuşların yuvasında yumurtlar?...»

Ümit hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

— «Mesken buhranı var da ondan öğretmenim!»

SEVMEZMİŞ!

— «Üç kilo erikten bir kilo iki yüz gramını yesen, geriye ne kalır?»

— «Teşekkür ederim efendim, erik sevmem.»

BABASI ZENGİNMİŞ!

Orhan babası ile yolda gidiyordu. Zavallı ihtiyar bir dilenciye rastladılar. Babası cebinden yirmi beş kuruş çıkardı verdi. Orhan da hemen cebinden bir elli kuruş çıkarıp verdi. İhtiyar dilenci:

— «Oğlum, babandan fazla verdin!» dedi.

Orhan cevap verdi:

— «Tabiî. Benim babam zengin; babamın babası yok da onun için...»

ALTI YAŞ!

Annesi Yalçın'a, otobüste altı yaşında olduğunu söylemesini tenbih etmişti. Yalçın, altı yaşındayım cümlesini tekrar edip duruyordu. Otobüste biletçi Yalçın'a bakarak:

— «Nereye efendim?» diye sorunca hemen yapıştırdı:

— «Altı yaşındayım!»

MAZERET

Ali, okuldan dönüşte bir dilenciye rastladı. Cebinden bir beş kuruş çıkardı. Tam vereceği sırada hayretle:

— «Dün senin sol bacağın kesik görünüyordu,» dedi. «Bugün ise sağ bacağın...»

Dilenci boynunu büktü:

— «Ne yaparsın küçük bey! Her gün aynı bacak üstünde durmak kolay mı?»

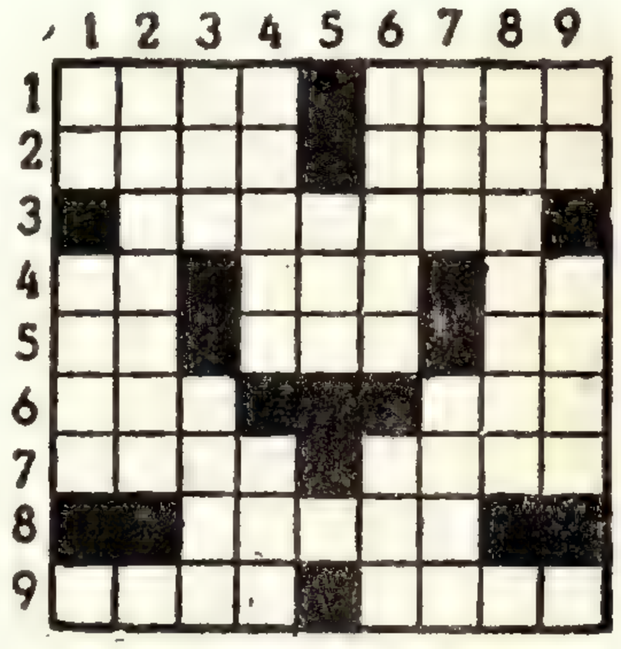

Soldan sağa doğru:

1 — Us, Para dolabı. 2 — Tabiî ipek yumağı, Ekin biçme aracı. 3 — Yırtıcı hayvan. 4 — Tersi bir emir, Üye, Sahip. 5 — Tersi bir nota, Damarlarımızda dolaşan, Bir emir. 6 — At yavrusu, Islaklık. 7 — Bir erkek ismi, Siyah. 8 — Bir kadın ismi. 9 — Amaç, Süt sağılan yer.

Yukardan aşağı doğru:

1 — Beyaz, Şehir. 2 — Çok büyük. 3 — Tersi bir çeşit diş, Tekrar. 4 — Tersi su yolu, Bir akar su. 5 — Üye. 6 — Arıların evi, Hangi insan? 7 — Mesafe, Güzel kokulu bir ot. 8 — İstanbul'da bir semt. 9 — Beyaz, Gök.

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	K	O	V	A	L	A	M	A	K
2	A	D	A	K	■	R	A	C	A
3	R	U	R	■	K	A	T	I	R
4	A	N	İ	B	A	L	■	■	N
5	K	■	L	A	Z	I	M	■	I
6	A	K	■	L	A	K	■	A	K
7	Ç	E	L	İ	K	■	A	L	A
8	A	D	E	N	■	A	Y	A	R
9	N	İ	Ş	A	N	L	A	M	A

BASTIBACAK ŞERİF 54

ÇABUK OL BASTIBACAK, HERİF DÖNMEDEN KAÇALIM..

GELİYORUM, PEŞİNDEYİM..

O SIRADA YENİ GELEN AYI KEŞFE ÇIKMIŞTI...

O PARAŞÜTÜ TOPLAYIP VERİN BANA...

PARAŞÜT BİZE LAZIM OLACAK MI..

TABİ OLACAK DÜNYAYA NEYLE İNECEĞİZ?

ŞİMDİ İÇERİ GİRİN.. HAREKET EDİYORUZ!..

J902

BAK TEKERLEKLİ ADAM GELİYOR...

MERHABA BAYLAR, BAKIYORUM, AYDAN SIKILMIŞSINIZ!..

İÇİ OYULMUŞ YARIM LASTİK TOPA BENZİYEN AYDA KALIP TA NE YAPALIM ?..

PEKİ, ÖBÜR ARKADAŞINIZI ALMADAN MI GİDECEKSİNİZ.. AYIP DOĞRUSU!..

ŞU DÜNYALILAR ÇOK KALLEŞ DOĞRUSU...

mumble mumble mumble mumble mumble mumble mumble

J903.

BARİ YENİ ARKADAŞLAR YOLLAYIN DA EĞLENELİM...

J.904

ŞİMDİ ROTAMIZI DÜNYAYA KIRALIM!

ACABA DÜNYAYI İYİCE NİŞANLIYABİLECEK MİYİZ!

KORKMAYIN, BEN ESASLI NİŞANCIYIMDIR!..

DİKKAT!. DÜNYAYA YAKLAŞIYORUZ..

PARAŞÜTÜ AÇIN..

J.905

YAŞASIN!. PARAŞÜT AÇILDI...

OH.. NE GÜZEL.. TIPKI DÖNME DOLAP GİBİ!..

ROKET DÜNYAYA İNMEK ÜZERE İDİ...

DEVAMI VAR

CASUSLAR MEKTEBİ 18

5/1

SENOR KENYİN, NE GARİP ŞEYLER SÖYLÜYORSUNUZ!..

AJUL CLARO'YA TELEFON EDİN.. ONLAR DR. AJANJO'YU TEVKİF ETMİŞLERDİ..

Copyright, 1959, Field Enterprises, Inc. Registered U. S. Patent Office.

KIZIL DOKTORU SENİN UÇAĞINDAN İNERKEN TEVKİF ETTİKLERİNİ...

...SÖYLEDİLER.. SİERRA'YA GİDİP BİNBAŞI DEEN'İ SORALIM...

BU NE GÜRÜLTÜ.. TALEBELER DUADALAR...

MILTON CANIFF

DR. İSEBELLA AJANJOYU GÖRMEK İSTİYORUZ ...

BURADA O İSİMDE KİMSE YOK...

5/2

TALEBELER DUADAYKEN GÜRÜLTÜ ETMEMELİSİNİZ!..

ÇEKİL YOLUMDAN... KELİME OYUNUNA VAKTİM YOK...

MILTON CANIFF

CEBİMDE ARAMA EMRİ VAR.. DR. AJANJO'YU BULACAĞIZ!..

ASIL İSMİ BİNBAŞI DEEN'DİR

ONU GETİRİN DE BOŞ YERE MESELE ÇIKMASIN!.

BU İTHAMI YAPAN KİM!.

ŞİKÂYETÇİ ALBAY STİV KENYİN ...

ZAVALLI STİV.. DEMEK TEKRAR İÇMEĞE BAŞLADI.. BURADA DOKTOR YOK!..

Bitirim Hafiye

SENDEN HAYIR YOK.. GÜNLERDİR TEK HIRSIZ YAKALAMADIN!

ERTESİ GÜN...

BU GÜN ÖTEKİ KÖPEĞİ DENEYEYİM

KARAKOL

BUNA DA YETİŞMEK AMMA ZOR!.

BİR POLİS!.

SWAG

ZONK

BIFF

SWAG

ERTESİ GÜN...

SENDEN İYİSİ YOK ÇOMAR

Onu Ben Öldürdüm!

(Baştarafı 11. sayfada)

şesiz ve solgundu. Biraz rahatsız olduğunu düşünerek, o akşam erkenden eve geldik ve yattık.

Sabaha karşı bir tıkırtı ile uyandım. Yanıma baktığım zaman Nihal'i göremedim. Az sonra, onun balkonda olduğunu farkettim. Kalktım, yanına vardım:

— «Ne var Nihal? Niçin balkona çıktın?»

— «Uykum kaçtı.»

— «Üşüyeceksin, sırtına bir şey almaz mısın?»

— «Evet, alayım.»

Sırtına pardesümü koydum. Sonra onu düşünceli görerek sordum:

— «Ne düşünüyorsun?»

— «Düşünüyorum ki, sen, benden hiç ayrılmamalıydın... Maamafih saadetim o kadar büyük ki, bana ölümü istetecek kadar kuvvetli!»

— «Ölmek mi? Bu da nereden aklına geldi?»

Hafifçe gülerek cevap verdi:

— «Meselâ, birdenbire ölüversem, ne yaparsın?»

— «Çocuk...»

Başını tutup dudaklarından öpmeye başladım. Biraz sonra içeri girdik ve tekrar yattık...

★

Sabahleyin uyandığım zaman, müthiş bir facia ile karşılaştım. Nihal, yanıbaşımda yanıyordu ve göğsünde bir mektup ilişikti. Günlerdenberi onu için için yiyen facianın sebebini açıkça anlatan bu mektupta şunlar yazılıydı:

«Sevgilim;

«Bu satırları okuduğun zaman, ben çoktan ölmüş olacağım. Onun için bu satırlar, hakikatin kendisidir. Sen burada yokken, çektiğim ıstırabın, içine yuvarlandığım felâketin sebebini kısaca anlatıyorum. Bunları dinle!

«Sen Adapazarı'na gittikten sonra, her fırsatta çok sevdiğini söylediğin arkadaşın Cevdet, benimle alâkadar olmaya başladı. Ara sıra eve uğrar, yalnız olduğum için bir arzumun bulunup bulunmadığını sorardı; ben de hiçbir isteğim olmadığını söylerdim. Bu hal uzun müddet devam etti. Hattâ bir gün Cevdet, kızkardeşini getirerek benimle tanıştırdı. Fakat Cevdet'in hareketleri beni şüphelendirmeğe başlamıştı.

«Bir akşam üzeri yine ansızın Cevdet geldi. İlk önce şuradan buradan bahsetti. Fakat sonra sözlerini değiştirerek, güzelliğimden bahsetmeye ve bana garip tekliflekrde bulunmaya başladı. Derhal reddettim. Fakat Cevdet çok ileri gitti ve cebinden tabancasını çıkararak göğsüme dayadı. Ben, tabancayı görünce, zaten kendimi kaybetmiş gibi oldum. Sonra omuzumdan yakaladı, beni karyolaya kadar sürükledi ve sana bir türlü söyleyemediğim o müthiş faciayı işledi. Bir ay sonra da ondan gebe kaldığımı hissettim.

«Çocuğu düşürmek için çareler aradım. Fakat yalnızdım, derdimden kimseye bahsedemiyordum. Bu suretle çocuk her gün biraz daha büyüdü ve bugün dört aylık oldu. Sen gelmeden bir hafta evvel her şeyi göze alarak doktora gittiğimde zamanın artık geçmiş olduğunu öğrendim.

«Şu anda senden ayrılmanın acısı içindeyim. Ölürken bile gözlerim ıslak. Fakat müsterih ve mes'udum. Şu son dakikalarımda seninle yan yanayım. Uyuyorsun ve mesutsun. Ben ise...

«Beni affet.

Nihal»

★

Nihal'i ebediyen kaybetmek, beni günlerce hasta etti. Yavaş yavaş kendime gelmeye başlayınca da, Nihal'i ölüme sürükleyen sebebi araştırmaya ve tahkik etmeye başladım. Evet, bu facianın müsebbibi Cevdet'ti. Hayatımı parçalayan, saadetimi çalan haydut oydu! O halde niçin yaşamalıydı?

Varlığımın en gizli yerinden fışkıran bir kin dalgasının, öldürmek ihtiyacı halinde ellerime hücum ettiğini duyar gibi oldum ve cinayet, gözlerimin önünden bir şimşek gibi geçti.

Böylece, yavaş yavaş düşüncem Cevdet'i öldürmekle meşgul olmaya başladı. Artık bu sabit fikre büyük bir kuvvet ve ısrarla bağlı idim.

Cevdet'le aynı müessesede çalıştığımız için, onu her gün görmem mümkün oluyordu. Fakat ben onun, vazife başında ve bir kaza neticesinde ölmüş gibi ölmesini tasavvur ediyordum.

Cinayet günü, Cevdet'i, fabrikanın çatısında bir işle meşgul görünce, hemen aklıma meş'um kararım geldi. Yukarı çıktım. İçimden, «Ona mutlaka öldürmeliyim!» diyordum.

Çatıya çıkınca, etrafıma baktım; Cevdet'in sırtı bana dönüktü, diğer amelelerin de beni görmelerine imkân yoktu. Ona bir metre mesafe kaldığı bir anda, beni gördü. Fakat hiç itidalimi bozmadan, onun üzerine yürüdüm ve sırtından bütün hıncımla ittim.

Cevdet aşağıya yuvarlanmıştı.

Hemen merdivenlerden indim ve işletme şefinin odasına girerek, o gün monte edilecek makineler hakkında görüşmeye başladım. Biraz sonra içeriye bir amele girdi ve Cevdet'in çatıdan düşüp öldüğünü haber verdi. Onlar dışarı çıktı. Ben odada yalnız kaldım.

★

Savcılığın yaptığı tahkikat neticesinde, Cevdet, işi ile meşgulken, pek muhtemel olarak gelen bir baş dönmesi ile muvazenesini kaybederek düşmüş görünüyordu.

Halbuki katil bendim!

İçimde öyle bir ıstırap var ki, göğsümü parçalıyor. Nereye gitsem, nerede otursam, beni aynı cehennem yakıyor. Oh Allahım, ölüyorum! Bana ruh ver, fikir sun, beni biraz ferahlat!...

Hâlâ onun, öldürücü bir vicdan azabı ağırlığiyle boş ruhuma baktığını hissediyor; bunun için kaçmak, kuşların meçhul gökler arasında bulunduğu yere kaçmak istiyorum. Fakat sisler arasında ve faydasız isyan içinde nereye kaçmalı?...

İSTER İNAN İSTER İNANMA

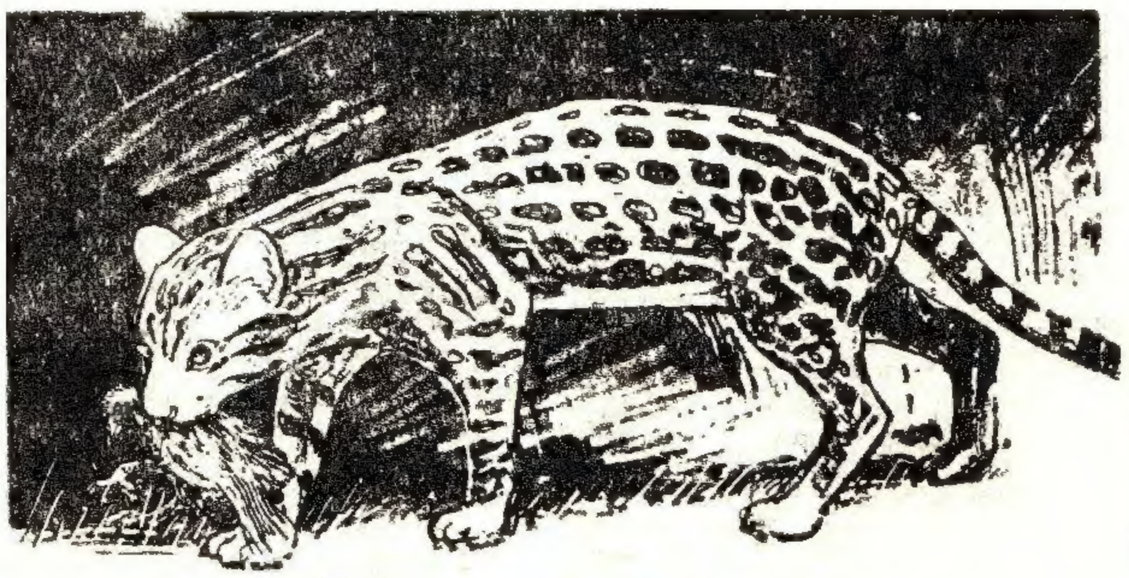

BİR KEDİ CİNSİNİN SAYISIZ İSMİ VARDIR. AMERİKA HARİCİNDE **OCELOT** İSMİYLE TANINAN YABAN KEDİSİNİN BİNE YAKIN İSMİ VARDIR. BAZILARI: ORMAN KEDİSİ, KAPLAN KEDİ, KÜÇÜK LEOPAR, BEBEK KAPLAN, BENEKLİ KEDİ, V.S.'DİR...

IALI KUŞU

İSİMLİ BİR CİNS DEVEKUŞUNUN DERİSİ HALI YAPMAKTA KULLANILIR...

FİLİN AYAK İZİNİN İKİ KATI HAVANIN YÜKSEKLİĞİNE EŞİTTİR.

Kanundan Kaçılmaz 9

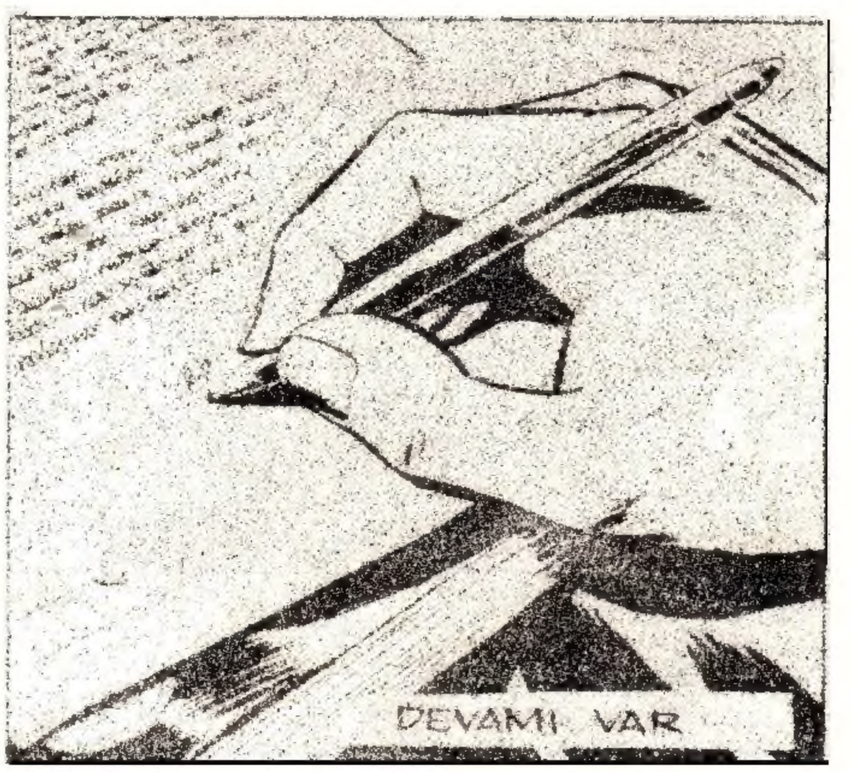

MASKELİ SÜVARİ

28

SAM PARASINI MASKELİYE GÖSTERDİ GÖRÜ-YORMUSUN?

GERİ ALACAĞIMIZ PARALARI MI?

EVET!

BUNLAR SAHTE!!

NE DİYORSUN? BUNDAN E-MİNMİSİN?..

EMİNİM SAM!..

ÖLDÜRELİM ONLARI!

YAKLAŞ-MALARINI BEKLE-YELİM!

BEN BU SAHTE PARAYI NEREDE BULDU A-CABA?

HAİN HERİF!

TEVEKKÜLİ DEĞİL CÖMERT DAVRAN-MIŞTI!

KAĞIDI İM-ZALADIN MI?

EVET, ÇİFTLİK ONUN OLDU ARTIK!

BU PA-RA BEN-DE KAL-SIN!

O VERDİĞİ PARANIN BUNLAR OLMA-DIĞINI İDDİA EDECEK!

ÇARE ARA-RIZ!

SAM İLE MASKELİ, KAYA-NIN ARKASINDAKİLERİ GÖRMEZLER...

Copr. 1958 The Lone Ranger, Inc.
Distributed by King Features Syndicate

DÖNÜ-YORLAR!..

ATEŞ EDE-LİM!

CHARLES FLANDERS 12-27

BANG!

DEVAMI VAR